

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 196/04-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júna 2004 predbežne prerokoval sťažnosť A. F., T., a F. P., B., zastúpených advokátom JUDr. M. F., T., vo veci porušenia čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 3 a čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky Banská Bystrica – pracovisko Bratislava, sp. zn. II/256/3685/04-2139 a sp. zn. II/256/3687/04-2139 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. F. a F. P. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. mája 2004 doručená sťažnosť A. F. a F. P. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 3 a čl. 59 ods. 2 ústavy rozhodnutím Daňového riaditeľstva

Slovenskej republiky Banská Bystrica – pracovisko Bratislava, (ďalej len „daňové riaditeľstvo“), sp. zn. II/256/3685/04-2139 a sp. zn. II/256/3687/04-2139.

Sťažovatelia svoju sťažnosť odôvodnili tým, že „Národná rada SR schválila dňa 11. 11. 2003 zákon, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby. Tento zákon pod č. 564/2003 Z. z. bol uverejnení v Zbierke zákonov dňa 4. 12. 2003. V ust. § 10 ods. 2 uvedeného zákona znie, že vždy rozhoduje vláda, teda štát o privatizácii podniku, ktorý má charakter prirodzeného monopolu. Taxatívne v písm. a. až l. sú uvedené podniky a charakterom prirodzeného monopolu a pod písm. j. sú uvedené aj Slovenské elektrárne, a. s. Teda štát vlastní aj Slovenské elektrárne, a. s. a Fond národného majetku majetok štátu len spravuje, stará sa oň a formálne za štát a len s jeho súhlasom uzatvára prevod majetku štátu (teda majetok sa privatizuje) na iné osoby a to po prerokovaní zámeru a postupu privatizácie v Národnej rade SR. Z uvedeného je zrejmé, že privatizovať sa môže len a len štátny majetok.

Ked' sme sa dozvedeli z médií o uvedenom zákone (v prílohe predkladáme článok z Pravdy z 12. 11. 2003) bolo nám zrejmé a jasné, že štát vlastnil a aj vlastní 100% podiel v Slovenských elektrárnach, a. s.

Preto sme podali návrh na obnovu konania podľa § 51 ods. 1 písm. a, b zák. č. 511/1992 Zb.“

Daňový úrad Bratislava II ich „žiadosť na povolenie obnovy konania“ zamietol z dôvodu, že uplynula lehota na povolenie obnovy konania, voči ktorému podali odvolanie z dôvodu, že „daňový orgán sa nezaoberal právnou otázkou, či premlčacia lehota neplynie, keď sa predmetným rozhodnutím s platobným výmerom č. 601/211/77055/99/Lamo z 29. 9. 1999 a platobným výmerom č. 601/211/76898/99/Lamo z 29. 9. 1999 zaoberali a konali odvolací daňový orgán a príslušné súdy“.

Podľa sťažovateľov je odôvodnenie platobných výmerov na daň z prevodu a prechodu nehnuteľností Daňového úradu Bratislava II nesprávny, pretože daňový orgán si mal riadne overiť všetky okolnosti dôležité pre rozhodnutie, a tak by zistil, že štát môže

zakladať akciové spoločnosti a iné orgány pre správu štátneho majetku, jeho využívanie a na jeho privatizáciu a predaj.

Na tomto základe daňový úrad, teda štát, získal od sťažovateľov dane v rozpore s ustanovením § 18 ods. 7 zákona Slovenskej národnej rady č. 318/1992 Zb. o dani z dedičstva, dani z darovania a dani z prevodu a prechodu nehnuteľností v znení neskorších predpisov, keď prevod majetku na štát je oslobodený od dane

V dôsledku uvedeného sťažovateľa navrhujú, aby ústavný súd rozhodnutia daňového riaditeľstva sp. zn. II/256/3685/04-2139 z 25. marca 2004 a sp. zn. II/256/3687/04-2139 z 25. marca 2004 zrušil a nariadil obnovu konania.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd, pričom z tohto konania nie je vylúčený ani postup a rozhodnutia všeobecných súdov.

Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 tohto zákona.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto

ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Zo sťažnosti sťažovateľov, ako aj z jej príloh ústavný súd zistil, že vo veci sťažovateľov o návrhu na obnovu konania rozhodol Daňový úrad Bratislava II rozhodnutím sp. zn. 601/231/144285/03/Sti a 601/231/144373/03/Sti z 15. decembra 2003 tak, že návrh na obnovu konania zamietol. Proti uvedeným rozhodnutiam podali sťažovatelia odvolanie, o ktorom rozhodlo daňové riaditeľstvo rozhodnutím sp. zn. II/256/3685/04-2139 a sp. zn. II/256/3687/04-2139 z 25. marca 2004 tak, že napadnuté rozhodnutia boli potvrdené.

Sťažovatelia v sťažnosti namietajú porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy a ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 3 a čl. 59 ods. 2 ústavy.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy i. f., ako aj z § 49 zákona o ústavnom súde vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o porušení základných práv a slobôd je daná iba subsidiárne, t. j. v prípade, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Daňové orgány pri rozhodovaní vo veciach povolenia obnovy konania majú postavenie správneho orgánu, ktorého rozhodnutie podľa § 244 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) podlieha preskúmaniu všeobecným súdom.

Podľa § 247 OSP súdy preskúmajú na základe žalôb proti rozhodnutiam správnych orgánov zákonnosť týchto rozhodnutí. Rozsah preskúmajacej činnosti súdu je limitovaný negatívnym výpočtom takých rozhodnutí podľa § 248 OSP, ktoré taxatívne vypočítava rozhodnutia vylúčené z preskúmajacej činnosti súdu a odkazuje aj na také rozhodnutia správnych orgánov, ktorých preskúmanie vylučujú osobitné predpisy, v danom prípade § 100 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej

len „zákon č. 511/1992 Zb.“). Rozhodnutie vo veciach povolenia obnovy konania takýto charakter nemá, čo zakladá právnu možnosť podania návrhu na začatie konania a preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu podľa cit. ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Sťažovatelia mali teda možnosť podať žalobu o preskúmanie rozhodnutia daňového riaditeľstva všeobecnému súdu, ktorú možnosť nevyužili.

Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd musí pri svojej rozhodovacej činnosti zohľadňovať platnú právnu úpravu v oblasti rozdelenia právomocí, a teda zohľadňovať aj založenie právomoci všeobecných súdov ako správnych súdov vo veciach žalôb o preskúmanie rozhodnutí správnych orgánov.

Sťažovatelia sa o tejto možnosti nezmieňujú ani v súvislosti s povinnosťou vyčerpať pred podaním sťažnosti ústavnému súdu opravné a iné právne prostriedky podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatoval, že pokiaľ je možná a dostupná účinná právna ochrana základných práv a slobôd sťažovateľom v správnom súdnictve, je vylúčená právomoc ústavného súdu na konanie v danej veci.

Sťažovatelia mali možnosť podľa § 247 OSP podať žalobu o preskúmanie rozhodnutia daňového riaditeľstva, ako aj možnosť podľa § 53 zákona č. 511/1992 Zb. podať návrh na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania ako mimoriadny opravný prostriedok v daňovom konaní, čo nevyužili, preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľov odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec uvedeného ústavný súd osobitne poukazuje na sťažovateľmi namietané porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, ktoré zásadne nemôžu byť priamo aplikovateľné

v individuálnych záležitostiach bez konkrétneho vyjadrenia dopadu diskriminujúceho postupu štátneho orgánu na základné právo alebo slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby, pretože ide o ústavné direktívy adresované predovšetkým orgánom pôsobiacim v normotvornej činnosti všetkých stupňov.

Uvedené platí aj pre čl. 59 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy, ktorý ustanovuje zásadu, resp. základný princíp spôsobu a rozsahu konania orgánov štátu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2004